

بهار فرصتی برای رویش دوباره

روزشمار سال که به آخرین روزهای زمستان می‌رسد، جنب و جوش مردم برای استقبال از بهار و تولد دوباره طبیعت، دیدنی است. به روایت تاریخ، «نوروز» به عنوان جشن زنده شدن زمین و بالندگی طبیعت، سنتی کهن و هزاران ساله در فرهنگ مردم ایران است. جشنی برخاسته از دیدگاه، اندیشه و فرهنگ ایرانیان که با نوشدن بهار طبیعت، این نکته را یادآوری می‌کند که همواره فرصت دگرگونی و تحوّل وجود دارد و در ورای روزهای سرد زمستانی، شادابی بهاری نهفته است. همان‌گونه که فرارسیدن هر سال نویی، فرصتی برای رویش دوباره و سبز شدن زمین است، آدمیان هم می‌توانند با اندیشیدن به آنچه انجام داده‌اند، برای فردای خود طرحی نو دراندازند. سرسبزی طبیعت پس از زمستان سرد و سخت و درختان بی‌برگ و خاک‌های یخ زده و بی‌حاصل، برای خردمندان این پیام را به همراه دارد که باید فرصت بررسی گذشته و تلاش برای بهره‌برداری از فرصت‌های پیش‌روی آینده را از دست نداد و به‌جای تکرار و روزمرگی، به نوشدگی، تحوّل و بهار اندیشید.

در فرازی از دعای روز نوروز، از خداوند می‌خواهیم تا حال ما را به بهترین حالات برگرداند. انسانی که به دنبال دستیابی به بهترین حالت است، از دیدن درختان خشکی که در هر بهار سبز می‌شوند و از سال گذشته بلندتر و پر برگ و بارتر می‌گردند می‌آموزد که برای رشد و شکوفایی وجود خود، شایسته است که علاوه بر محاسبه نفس، با اراده، امید و احساس مسئولیت نسبت به خود و دیگران، کاستی‌ها و سستی‌ها را جبران کند و به تقویت نقاط مثبت و قوت خود بپردازد، تا علاوه بر باروری و رشد خود، دیگران را نیز از تجربیات خود بهره‌مند سازد و الگو و سرمشق سازنده‌ای برای ایشان باشد.

با این وصف، استقبال هرساله از بهار تنها به خانه‌تکانی، نوکردن کهنه‌ها و سفر و تفرّج در طبیعت منحصر نمی‌شود؛ بلکه دستاوردهای با ارزش‌تری همچون خانه‌تکانی دل‌ها و جان‌ها از کینه و کدورت‌های کهنه و تفرّج در گستره‌ی جان آدمی به‌عنوان اشرف مخلوقات الهی را به‌همراه دارد تا با بیدار ساختن جان، علاوه بر لذت جسمانی از بهار طبیعت، به لذت روحانی و عقلائی حاصل از تلاش در تحوّل درونی دست یابیم و با فرارسیدن هر بهار در زندگی، شاهد جوانه زدن فضیلتی بر شاخسار وجود خود باشیم.